

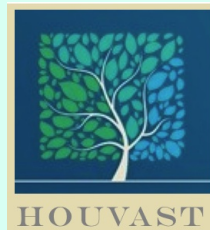
Ook in Deuteronomium 12:32 staat: "U mag er niets aan toevoegen en er ook niets van afdoen." En dan is er die ontvullende vloek in Openbaring 22: "Als iemand iets aan deze dingen toevoegt, zal God hem de plagen toevoegen die in dit boek geschreven zijn. En als iemand afdoet van de woorden van het boek van deze profetie, zal God zijn deel afdoen van het boek des levens, en van de heilige stad, van de dingen die in dit boek geschreven zijn." Waarom de Bijbel de enige autoriteit is, is omdat je nooit iets mag toevoegen of wegnemen. Het staat alleen op eigen gezag.

Maarten Luther zei altijd dat je de Bijbel moet lezen zoals je appels plukt. Eerst ga je en schud je de boom, en wat rijp is zal vallen, en hij zei, dan ga je en schud je de stam, en dan schud je de kleine takken, en dan schud je de twijgen, en dan kijk je achter elk blad.

Het is een goed idee om een overzicht van de Bijbel te krijgen, zodat je de context en de geschiedenis krijgt van wie de mensen waren en wat de achtergrond van de geschiedenis is, waar het gebeurt, hoe de cultuur was, dat geeft je veel begrip. Maar ik las Genesis en Exodus om de geschiedenis van de schepping en Abraham te begrijpen, omdat alles eigenlijk voortkomt uit de eerste elf hoofdstukken van Genesis. En toen sprong ik naar het Nieuwe Testament, en dat gaf me genoeg achtergrondinformatie. En toen begon ik door de koningen te gaan om de geschiedenis van Israël te achterhalen, en Samuël, en de Kronieken, en aanvankelijk haalde ik het door elkaar.

Over de eenheid van de Schrift gesproken - een van de krachtige bewijzen voor de inspiratie van de Bijbel is het feit dat de Bijbel over een periode van 1500 jaar geschreven is door minstens 36 verschillende auteurs, en toch zijn ze in perfecte harmonie. En zelfs vandaag de dag, als je een groep theologen bij elkaar haalt en hen vraagt om een bepaalde passage uit de Bijbel te bespreken, krijg je aan het eind niet altijd harmonie. Maar hier heb je deze verschillende Bijbelschrijvers die gedurende zo'n lange periode in verschillende talen hebben geschreven, en toch is de Bijbel in perfecte harmonie. Het verklaart zichzelf en dat is een bewijs van de betrouwbaarheid van de Bijbel, de eenheid die we in de Bijbel vinden.

Ik hoorde een predikant zeggen dat de hele Bijbel het verhaal is van één probleem, de zonde, met één oplossing: Jezus. En het heeft mij altijd verbaasd dat in de eerste drie hoofdstukken van de Bijbel wordt gesproken over hoe de mens de boom des levens verloor en uit de tuin werd gezet. In de laatste drie hoofdstukken van de Bijbel wordt gesproken over hoe de mens terug in de tuin wordt gebracht en wordt hersteld tot bij de boom des levens. Dus gaat de hele Bijbel *over hoe je weer in de tuin kunt komen*. Als je in Genesis kijkt, begint het met de vraag die God stelt: waar ben je? Vanwege de zonde vluchtte de mens van God weg, God vluchtte niet van ons! We zijn gescheiden van God. De Bijbel vertelt ons over de *grote verzoening*, hoe we weer bij God kunnen komen. Ik denk dat het belangrijk is als we de Bijbel lezen. Het is niet alleen een boek met *feiten*. Het is niet zomaar een *historisch* document, het is een *levensveranderend* document. Daarom stellen we bij onze studie van de Bijbel de vraag: "Wat is de geestelijke toepassing? Wat probeert God mij te leren door de studie van Zijn Woord?"

Moeten of kunnen we de Bijbel letterlijk nemen?

Met betrekking tot de interpretatie van de Bijbel, is één van de vragen of we de Bijbel letterlijk moeten nemen. Het antwoord daarop is ja en nee. Het hangt ervan af over wat voor tekst we spreken. Sommige teksten zijn geschiedenissen, andere zijn ervaringen en weer andere zijn gelijkenissen. Eén ding is duidelijk: alles wat in de Bijbel staat, is geschreven voor ons onderricht.

We moeten de les eruit leren.

Een letterlijke benadering van interpretatie (van alles wat letterlijk bedoeld is) is de enige manier om te bepalen wat God ons probeert te zeggen. Velen lezen een vers of tekstdeel van de Bijbel en verzinnen dan hun eigen omschrijving voor de woorden, zinnen of paragrafen, waarbij ze voorbijgaan aan de context en de bedoeling van de schrijver. Dat is niet wat God wilde, en daarom zegt God dat wij op juiste wijze moeten omgaan met het Woord der waarheid (2 Timoteüs 2:15). Eén reden om de Bijbel letterlijk te nemen, is dat de Heer Jezus Christus de Bijbel letterlijk nam.

Steeds wanneer Jezus citeerde uit het Oude Testament, was duidelijk dat Hij *gelooft*de in de letterlijke interpretatie van de tekst. Bijvoorbeeld, toen Jezus op de proef werd gesteld door Satan in Lucas 4, antwoordde Hij door het Oude Testament te citeren. Als Gods geboden in Deuteronomium 8:3, 6:13, en 6:16 niet letterlijk waren, zou Jezus ze niet gebruikt hebben en zouden ze geen macht gehad hebben om de beweringen van Satan te stoppen. Maar dat deden ze wel.

Ook de leerlingen namen de geboden van Christus letterlijk. Jezus droeg in Matteüs 28:19-20 de leerlingen op om heen te gaan en meer leerlingen te maken. In het boek Handelingen zien we dat de leerlingen Jezus' gebod letterlijk opvatten en de hele hen bekende wereld in trokken om het Evangelie te verkondigen. Hoe kunnen we zeker zijn van onze verlossing als we niet geloven dat Hij kwam om te zoeken en te redden wat verloren was (Lucas 19:10), de boete te betalen voor onze zonden (Matteüs 26:28) en eeuwig leven te schenken (Johannes 6:54)?

Wanneer we de Bijbel letterlijk nemen, blijft er nog steeds ruimte voor beeldspraak. Zo zijn er duidelijke voorbeelden van beeldspraak in de Bijbel, die we niet letterlijk moeten nemen, maar waar een diepere les in verscholen ligt.

Wanneer we onszelf benoemen als de scheidsrechters over welke delen van de Bijbel letterlijk zijn en welke niet, verheffen we onszelf boven God. Hij gaf ons Zijn Woord om met ons te communiceren. De verwarring en vervorming die onherroepelijk zou optreden wanneer we de Bijbel niet letterlijk opvatten, zou de Schrift in wezen ongeldig maken. De Bijbel is Gods Woord aan ons, en het was Zijn bedoeling dat wij de Bijbel zouden geloven – letterlijk en volledig.

Onze les is **Sola Scriptura**, alleen de Bijbel. Dit was de strijdkreet voor de Reformatie, en we hebben een geheugenvers en dat is Hebreeën 4:12 waar staat: *"Want het Woord van God is levend en krachtig en scherper dan enig tweesnijdend zwaard, en het dringt door tot op de scheiding van ziel en geest, van gewrichten en merg, en het oordeelt de overleggingen en gedachten van het hart."*

De Heilige Geest, de Schrift, zou ik moeten zeggen, brengt grote overtuiging met zich mee en kan verdeeldheid zaaien. Jezus zei: *"Ik kwam niet om vrede te sturen, maar het zwaard."* Het Woord van God is een zwaard en het kan soms verdeeldheid veroorzaken in de cultuur en in gezinnen, maar het zorgt ervoor dat het een scalpel is om ons van de zonde te scheiden.

Om de Schrift correct te begrijpen, moeten we altijd de leiding van de Heilige Geest zoeken. Lees het gewoon, neem de tijd en bid dat de Heilige Geest ons hart en onze geest kan leiden.

Lieve Vader, nogmaals zijn we dankbaar dat we ons rond uw Woord kunnen verzamelen om een belangrijk onderwerp te bestuderen over hoe we de Bijbel moeten interpreteren. Vader, we weten dat de Bijbel de kracht heeft om de harten en de levens te transformeren van degenen die de tijd nemen om de Bijbel te bestuderen en daarom vragen we om die transformerende kracht van uw Geest om in onze harten te komen en te werken. Wij vragen dit in Jezus' naam, amen.

In Hebreeën 4:12 wordt gesproken over het Woord van God als een scherp, tweesnijdend zwaard. Welke betekenis zit in het feit dat Paulus hier specifiek melding maakt van niet zomaar een zwaard, maar van een *tweesnijdend* zwaard?

Een tweesnijdend zwaard snijdt in beide richtingen als je ermee werkt, en dat betekent dat het aanvallend kan worden gebruikt en verdedigend - aanvallend voor aanval en verdedigend voor bedreigingen. Je kunt hem naar rechts of naar links draaien. Het is een symbool. Het Woord van God wordt vaak gesymboliseerd in een tweeledige natuur. De Tien Geboden staan op twee tafels. Het Woord van God wordt vaak geïdentificeerd als *de wet van God* en *het getuigenis*, de geboden en het getuigenis. Het wordt geïdentificeerd als *Mozes en Elia*. In de laatste woorden van het Oude Testament: "Denk aan de wet van Mozes. — Zie, ik zend u de profeet Elia." En later verschijnen Mozes en Elia, een symbool voor *het Woord van God — de wet en de profeten* - aan Jezus op de Berg der Transfiguratie. Of lees in Openbaring 11, waar je over *de twee getuigen* leest. En als je naar enkele overeenkomsten tussen de twee getuigen kijkt, wordt er gesproken over hoe dat *vuur uit hun mond* kan voortkomen en degenen die tegen hen zijn of de goddelozen kan verslinden. Denk aan Elia die vuur uit de hemel naar beneden liet komen. Hij sprak over de plaag die over het land kwam voor degenen die het willen vernietigen. En je herinnert je dat Mozes degene was die de plagen bracht. God bracht de plagen — maar Mozes kondigde de plagen aan die over Egypte kwamen.

De twee getuigen zijn opnieuw een symbool voor het oude en het nieuwe testament - of de twee getuigen. De wet en de profeten zijn verdeeld in twee delen. Je hebt het Oude Testament, je hebt het Nieuwe Testament. Het tweesnijdende zwaard is dus belangrijk omdat het verband houdt met het Woord van God.

In Genesis 1:3 staan deze bekende woorden. God zei: "Er zij licht", en er was licht, en dan kun je die passage vergelijken met Johannes hoofdstuk 1, vers 1: "In den beginne was het Woord en het Woord was bij God, en het Woord was God." We merken de

creatieve kracht van het Woord van God op. Wat God ook zegt, het gebeurt altijd. Jezus in een bootje midden in de storm op het Meer van Galilea, toen Hij tegen de wind en de golven sprak: "Vrede, wees stil"... onmiddellijk gehoorzaamden de wind en de golven de stem van de Schepper. Dat maakte zo'n indruk op de discipelen dat ze zich begonnen te realiseren: "Wie is dit die we in ons midden hebben?" Het bracht de waarheid duidelijk naar voren dat Jezus de Zoon van God is, Hij is de Schepper. Er schuilt kracht in het Woord van God.

De Bijbel begint met: "En God zei." En dan zegt het Nieuwe Testament: "Hij is het Woord." Eén reden waarom de Bijbel de enige autoriteit moet zijn, is dat alle kennis van God komt. Ze zeggen dat sommige dieren, zoals eenden en zwanen, als ze heel jong zijn, de eerste stem die ze horen de stem is waarmee ze zich verbinden, en dan zullen ze die stem volgen. Kleine schapen leren dat van hun herders. En omdat Gods stem de eerste stem in het universum was, is het de ultieme autoriteit waar we naar luisteren. Ja, ik hoorde jaren geleden een programma met de naam 'The Elegant Universe', en het ging over snaartheorie, en ze zeiden dat onderzoek nu aangeeft dat alles in het universum, alle deeltjes waaruit materie en kracht bestaat, bestaat uit kleine, vibrerende fundamentele snaren. Als er staat: "In het begin sprak God", had het geluid van God scheppende kracht en kwam alles uit Zijn Woord. En dus moet dat de enige autoriteit zijn, omdat het het oorspronkelijke Woord is.

Omdat ik vrijwel agnostisch opgroeide, dacht ik dat de Bijbel een verzameling sprookjes was. Wat me van gedachten deed veranderen, was toen ik de Bijbel begon te bestuderen en zag dat het een bovennatuurlijk boek was, omdat God in staat was om grote dingen te voorspellen, details van gebeurtenissen die nog niet hadden plaatsgevonden, wat betekende dat het zich op een heel ander niveau bevond. En wat moeilijk te kwantificeren is: terwijl ik de Bijbel las, gebeurde er iets in mij. "De woorden die ik spreek", zei Jezus, "zijn geest en leven." Er vond een transformatie plaats terwijl ik het las, die anders was dan alles wat ik ooit had gelezen. Ik had religieuze boeken gelezen, maar de Bijbel was anders en het is moeilijk om uit te leggen wat er gebeurde, maar ik veranderde terwijl ik erin las.

De Bijbel zegt: "Kom, laten we samen redeneren." Een van de sleutels tot het begrijpen van het gezag en de inspiratie van de Bijbel is het erkennen dat de Bijbel geschreven is *zodat wij kunnen begrijpen wat Gods wil voor ons leven is*. Het is geschreven om te helpen verklaren waarom we hier zijn, waar we naartoe gaan, wat vreugde en vrede brengt. En als iemand de Bijbel benadert met een oprecht verlangen om Gods wil te kennen, krijgt de Bijbel kracht en relevantie. Je hebt de profetie die de toekomst voorspelt, maar die je ook praktische instructies geeft over hoe je de *overwinning op de zonde* kunt behalen, hoe je een vreugdevol leven kunt leiden, hoe je een getuige kunt zijn. De Bijbel behandelt elk gebied van iemands leven. Er staat raad in de Bijbel voor kinderen, raad voor ouders, er staat raad voor ouderen, er wordt gesproken over hoe om te gaan met financiën, over het huwelijk, over onderwijs, elk aspect van het leven komt in de Bijbel aan bod.

Vanaf Deuteronomium tot aan Openbaring, krijgen we de waarschuwing dat dit woorden zijn die niet mogen worden veranderd, omdat zij de ultieme autoriteit zijn. Deuteronomium 4:2: *'U mag aan het woord dat ik u gebied, niets toevoegen en er ook niets van afdoen, opdat u de geboden van de HEERE, uw God, die ik u gebied, in acht neemt.'* Spreuken 30: "Voeg niets toe aan Zijn woorden, anders zal Hij u straffen, omdat u een leugenaar zou blijken te zijn."